

Κυρία Διδασκαλίσα, μετά σπουδῆς πολλῆς εἰς τὸν κορυφαίον τρέφετε ἀμέσως τῆς Αὐλῆς, κί' ὁ Αὐτοκράτωρ ἄς ἴσῃ Ἀτθίδας καλλιτέρους κί' ὁ βόστρουχοί σας ἄς λυθοῦν κί' ἄς πῶσουν εἰς τοὺς ὠ-καὶ στέρουσα: τὴν κόρην σας διὰ ποικίλων ῥόδων ἴμου, πηδάτε ἀλαλάζουσαι ἐν μέσῳ τῶν τριῶν.

Δὲν ζῶμεν, Διδασκαλίσα, εἰς ἀσχημάς τόπον, ὅπου γεννῶνται τέρατα μὲ τὴν μορφήν ἀνθρώπων. Ζῶμεν εἰς χώραν καλλοῦνης καὶ γέμουσαν ἐκ μύρων καὶ ἔχι' σ' ἡν πρωτεύουσαν μᾶς καὶ ἄλλης βούτας, μὰ νὰ προσέχετε καλὰ εἰς τοὺς σωροὺς τῶν σκίρων μὴ φύγη τὸ γράδι σας καθὼς τῆς Σταχτοπούτας.

Τιμῆσατε τὸ γένος σας, τὸ κάλλος, τὰς Ἀτθίδας, ἄς ἀνηχῆσουν μ' ἄσματα καὶ ἄντρα καὶ λαμῶνες... σκεφθῆτε ὅτι ἀπ' αὐτὰς τὰς ὕψηλὰς ἀψίδας τρισχιλίου περίβοιοι μᾶς χαιρετοῦν αἰῶνες, καὶ μᾶς θαυμάζει ὁ ἀετὸς τῶν Κοεντζόλλερν οἴκος καὶ ἅλα μᾶς τὰ ἔξοδα δὲν γίνονται ἀτίκως.

Σκεφθῆτε πῶς σας μείδιε πᾶς εὐκλεῆς προπάτωρ, σκεφθῆτε ὅτι ἔρχεται πρὸς σας ὁ Αὐτοκράτωρ, σκεφθῆτε τοὺς κροτάφους σας πῶς ἡ πατρίς θὰ στείφῃ, σκεφθῆτε πῶς ἐμύθησε ὁ Δημάρχος ὁ τάλας, σκεφθῆτε πῶς κί' ὁ Κάϊζερ ἴμμοι νὰ σας παντρέψῃ καὶ νὰ γεννήσετε καὶ οἱ εἰς διδασκαλίσας ἄλλας.

Κυρία διδασκαλίσα, ποὺ τὰς μικρὰς ψυχὰς τὰς ὀδηγεῖτε πάντοτε εἰς κάθῃ τὴν γενναίον, μὴν κίμνετε, παρακαλῶ, καθόλου τὰς πτωχὰς, φανθὲς ἔδειαι καὶ οἱ εἰς τὸν Δῆμον Ἀθηναίων. Ἄς πᾶν κί' αὐτὰ τὰ ἔξοδα μᾶς! μὲ ἅλα τὰ ἅλα καὶ ἄς φανῇ ὅτ' ἄς μῶσον σας καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

Σκιρτοῦν τριγύρω χαιρούσαι τῶν ἀγαθῶν αἱ Μοῖραι κί' ὁ Δῆμος εἰς τὰ ἔξοδα κατήγορον ἐπήρα. Μ' αὐτοὺς τοὺς ξερωαίσιμους μᾶς πέρνει τὸ ποτάμι, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ζῆλον σας μὲ τοὺτους θὰ ἐξάψω, καὶ ὅποια θέλει ἀπὸ σας προσφώνησιν νὰ κάμῃ ἄς ἔλθῃ τὴν προσφώνησιν ἐγὼ νὰ τῆς τὴν γράψω.

Μὲ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μᾶς καὶ τὴν πολυλογίαν ἀλλάξετε τῆς Νύφης μᾶς Χριστὸν καὶ Παναγίαν. Πρὸς τὸ καλὸν σας προσπαθῶ κί' ἐγὼ νὰ συντελέσω καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν ἔσθ' ὅτι σας καλέσω, κί' ὅποια φανῇ τρὴ κόρη ἰλ φρέ, ἐγὼ θὰ τὴν συνδράμω, θὰ τῆς ἀδείξω τὸν μισθὸν καὶ κόρτε θὰ τῆς κάμω.

Ἵψηλαί ἀντακουσθεῖς, ὅπου εἶναι ν' ἀπορήσης.

Ὁ Δημάρχου Πειραιῶς, πολλὰ ἐν νῶ μετρῶν, τὸν φίλον Αὐτοκράτορα μὲ βίαν ἐρωτᾷ:
 «Ἐὰ Πειραιῶς θὰ ἔλθῃτε ἡ μῆσθ τῶν Πατρῶν;
 «Ἄμείως ν' ἀπαντήσετε καὶ ἄλως χορευτὰ.
 »Κί' ἂν ἔλθῃτε διὰ Πατρῶν, νὰ μᾶς τὸ ἦχη τότε, ἵγ' ἂν μὴ κάμουν ἔξοδα πολλὰ κί' οἱ Πειραιῶται.

Κί' ὁ Αὐτοκράτωρ θυμωθεὶς στέλλει ἀπάντησιν εὐθύς.

Ἵσως ἔλθω, Μπουγγαῖστε, διὰ τῶν δύο δρόμων, ἀλλὰ καὶ πᾶσανταὶν νάβωθ' ὁ Ὀροπού... βερβίσιος θὰ ἔπαυσεθ' ἡν ἡν τῶν ὑπονομῶν, ἀλλὰ κί' ἐγὼ καλὰ καλὰ δὲν ἔξω ἀπὸ ποῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Μισαῆλ Κατοῦμπαλη Πιλοσωλετὸν κί' ἄλλο, εἰς τὸν Σταδίον τὴν ὁδόν, ἀπ' ἅλα πρὸ μεγάλο. Τί' λοῦσο καὶ τι ἄμορρα!... μὰ εἶναι μὰ τρέλλα!... τὶ μπατουσανῆκα λιγερὰ κί' ἄλλόκοτα καπέλα. Ἐγκαινιάσθη κατ' αὐτὰς μετὰ πομπῆς μεγάλης καὶ λόγον ἐξεφώνησε ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης.

Ἐγιναν καὶ οἱ γάμοι τοῦ Κώστα τοῦ Γαρδίκη, ποὺ εἶναι δικηγόρος καὶ δὲν τὸν πρῆγει δίκη, μὲ τὴν καλλίστην κόρην, τὴν Ἀργυρῶν Καπαρῶλου, μετὰ χερὰς μεγάλης, φαϊρόντητος καὶ ὀάλου. Καὶ ἀπὸ τῶσον κόσημον ἐγένεσε ἡ σάλα καὶ χρόνος εἰς τὸ ζευγὸς εὐχίγη Μαθουσαλά.

Ἐν μέσῳ τῶν καλλοπισμῶν καὶ τῶσης τρικυμίας καὶ ὁ τῆς Ἀκροπόλεως ἐγγίχη Καζαμίας μὲ τὸ Ἁγιολόγιον καὶ ὀλην τερποντάτην, γραμμένους χερὶν τοῦ λαοῦ εἰς γλώσσαν ἀπλουστατήν, πολυτίμου κειμήλιον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον, ἡ δὲ τιμὴ του, κύριοι, λεπτὰ πηνήνακ μόνον.

Προβλήματ' Ἀριθμητικῆς, ὀφέλιμον βιβλίον, ἐπιρρημένην ἐκδοσίς πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων, Ἄλλ' εἶναι δὸς οἱ συγγραφεῖς καὶ ἔχι' ἕνας μόνος... μᾶς! μὲ τὸν Κιστόπουλον συνέγραψε συγχρόνως καὶ ὁ Παππαευστάθιος ἐν μέρει κί' ἐν συνόλω, κί' ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς εἰς ὄχθον ἐν Βόλφ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὅς κἀνω — πᾶς ὅτ' ὀκίη μὴ ἀνέβη, ὅσ' ἡν Νεάπολιν ἀπάνω, — κί' ἀπὸ τοῦδε συνομοεῖς, μὲ Σενοδοχείον Σιῶν, — δὸς ὅτ' ὀκίᾶ, τρεῖς ὅτ' ἔσθ',

μὲ χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ, καὶ μὴ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθς» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κομορτὸς πολὺς.